

On mulla asiat joskus osuneet kohdalleen.
Se saattoi vahinko olla,
eikä tapahdu uudelleen.
Suru joskus käy, ja ikävää riittää;
kantaa laineet laivatkin.
Mistä mun pitäis ketäkin kiittää?
- Jossain on kai vastauskin.

Siskosta tuli jo äiti asuntolainoineen.
Ostin kadun mieheltä pyörän,
joudun nyt oikeuteen.
Joku toinen aina edellä
ottaa irti kaiken minkä saa.
Mulla kun ei oo mitä oottaa,
ei se paljon haittaakaan.

Tässä elämä on:
oma, kallis, ja tarpeeton.
Joki joutava laineillaan
mua lastuna vie mukanaan,
ja ensin mä vapisin aaltojen alla.
Opin olemaan antautumalla.
Pohjallakaan ei yksinään olla:
alakulo on seurana haikeuden.

Luulin ennen, että jossain
mitataan tarkalleen,
milloin on annettu liikaa jollekin kantaakseen.
Se on pelkkä harha, perätön luulo,
toiset hölmöt uskoo niin.
Jäävät hartiat väkevän, suuren,
pieneksi kuin heikonkin.

Miks kysyt, miten käytän
päivät jotka vielä saan.
Tiedätkö, mitä sieltä jostain sitten edes tilataan?
Enkä opi sanomaan, et kaipaan,
vaikka pyydätkin.

Joka tapauksessa kaikenlaista annetaan.